

Νεανικά Σαλπίσματα

Μηνιαίο Ηλεκτρονικό Περιοδικό
Διανέμεται ΔΩΡΕΑΝ

Καλό και Ευλογημένο Τριώδιο 13/02/2022

2 Φεβρουαρίου, η Υπαπαντή του Κυρίου

Διαβάσαμε κάπου:

Αδελφέ μήπως μπορεί ένα νησί που βρίσκεται στη μέση της θάλασσας να εμποδίσει τα κύματα, ώστε να μη χτυπούν επάνω του; Δεν μπορεί, πλην όμως αποκρούει τα κύματα. Το ίδιο συμβαίνει και μ' εμάς. Να εμποδίσουμε τους λογισμούς, ώστε να μην πέφτουν επάνω μας, δεν μπορούμε, καθώς μάλιστα είμαστε εμπάθειες. Να τους αποκρούσουμε όμως και να μην τους αφήνουμε να μπαίνουν μέσα μας, αυτό το μπορούμε. Διαφορετικά, αν τους αφήσουμε να μπουν, θ' αρχίσουν πια να τρέφονται μέσα στην ψυχή μας, και σιγά-σιγά την καταστρέφουν.

M. Ευεργετινός, Αγ. Εφραίμ του Σύρου



Η Εκκλησία μας την ημέρα αυτή εορτάζει το γεγονός της μεταβάσεως της Θεοτόκου Μητέρας

στο Ναό του Σολομώντος για να τελέσει τον σαραντισμό και να λάβει την ευλογία του Θεού από τον πρεσβύτερ Συμεών. Αυτή η συγκινητική εικόνα της μητρικής στοργής μας δίνει την αφορμή να πούμε λίγα λόγια ανάμεσα στα τόσο πολλά που έχουν ειπωθεί, για το ιερό πρόσωπο της μητέρας. Η εορτή τη μητέρας μπορεί να έχει καθιερωθεί το μήνα Μάιο, εμείς όμως οι χριστιανοί θεωρούμε την ημέρα της Υπαπαντής ως την πιο κατάλληλη για το αιώνιο πρόσωπο της Μητέρας που ενσαρκώνεται στην Υπεραγία Θεοτόκο. Η μητέρα καθαγιαάζεται με την ανυπέβλητη αγάπη της, τους κόπους της, τη λαχτάρα της να μεγαλώσει τα παιδιά της, να τους εμπνεύσει αρχές και οραματισμούς. Χαρούμενη πάντοτε, γελαστή, υποδέχεται τα παιδιά από το σχολείο, α-

κόμη και όταν μεγαλώσουν. Τίποτε δεν μπορεί να αντισταθμίσει την αγάπη της και τη στοργή της. Ο πόνος του παιδιού της γίνεται και δικός της πόνος. Φροντίζει με επιμέλεια την τροφή, την ενδυμασία και την μόρφωση των παιδιών. Πάνω απ' όλα όμως είναι η φροντίδα για τη σωστή ανατροφή, καλή διαπαιδαγώγηση. Πραγματικά ποια πέννα θα μπορούσε να περιγράψει τον πόνο, τον αγώνα μιας μητέρας και το ξενύχτι για το άρρωστο παιδί, τα δάκρυα και τις προσευχές της; Με την αγάπη της μαθαίνει τις πρώτες κουβεντούλες, να κάνει τα πρώτα του βήματα και με καρδιοχτύπι λίγο αργότερα το περιμένει στο παράθυρο να επιστρέψει από το σχολείο ή από την εργασία. Ιδιαίτερα σήμερα που η μητέρα είναι υποχρεωμένη να εργάζεται η θυσία της επαυξάνεται. Κουρασμένη επιστρέφει από την εργασία, αλλά τα όμορφα πρόσωπα των παιδιών την ξεκουράζουν και συνεχίζει με τρυφερότητα την επικοινωνία με τα παιδιά της. Οι ιερές μητέρες ήταν και είναι στυλοβάτες του κοινωνικού πολιτισμού με την ολο-

κληρωτική αφοσίωση στην ανατροφή των παιδιών της. Πίσω από κάθε μεγάλο ιεράρχη της Εκκλησίας υπάρχει μια άξια μητέρα. Όλοι οφείλουμε σεβασμό προς το έργο της Μητέρας. Λύπη προκαλούν ιδέες που υποβιβάζουν τον υψηλό ρόλο της μητέρας μέσα στο φυσικό οικογενειακό περιβάλλον. Μη αναγνωρίζοντας την ιερότητα του γάμου προβάλλουν την ανύπαντρη μητέρα ή και το δικαίωμα νομιμοποίησης των αμβλώσεων καθώς και την ελευθερία του γυναικείου σώματος. Ο κλωνισμός του οικογενειακού βίου, η υποτίμηση του ρόλου της μητέρας, έχουν δημιουργήσει πολλά προβλήματα στην κοινωνική ζωή. Η μητέρα είναι εκείνη που συντελεί περισσότερο με την ανατροφή, την αγάπη της, με την θυσία της στη δημιουργία ενός υγιούς οικογενειακού βίου. Και όταν φθάσει στα γηρατειά της επιθυμεί να είναι σε μια γωνιά και να κρατά και να σφίγγει ακόμη το χέρι του παιδιού της. Και η τελευταία της επιθυμία είναι ν' ανάβει ένα κερί στον χορταριασμένο τάφο το χέρι του παιδιού της.

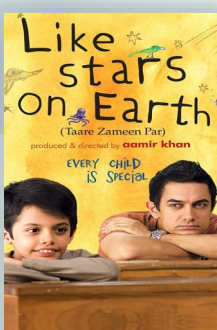
π. Α. Μ.

Περιεχόμενα τεύχους:

Υπαπαντή του Κυρίου	1
Οι συνέπειες της αλλοτριώσεως	2
Νέοι χωρίς ελπίδα;	2
Συγχώρηση	3
Η Προσευχή	3
Ηλεκτρονική Κατήχηση	4
Αντέχει η πίστη στους νέους!	4

Κινηματογραφική βραδιά!

Η Νεανική μας Παρέα διοργανώνει κινηματογραφική βραδιά την Κυριακή 13 Φεβρουαρίου 2022 και ώρα 20:00 στο Σπίτι του Ιερέα. Θα δούμε μια μοναδική ινδική ταινία για μικρούς και μεγάλους, διάρκειας 165 λεπτών Taare Zameen Par (Σαν αστέρια στη γη) Μια ταινία με χορό, τραγούδι και φοβερά μηνύματα. Όσες φορές η Νεανική μας Παρέα πρότεινε κάτι... ποτέ δε βγήκε χαμένη. Η ταινία πραγματεύεται το θέμα της δυσλεξίας μέσα από την ιστορία ενός μικρού μαθητή της Γ' τάξης δημοτικού σχολείου, του (Ishaan), ο οποίος δυσκολεύεται με τα μαθήματα, αδυνατεί να ανταποκριθεί με επιτυχία στις απαιτήσεις του σχολείου, δεν γράφει σωστά, δεν διαβάζει όπως οι συμμαθητές του, δεν συγκεντρώνεται με αποτέλεσμα να τον πιέζουν να διορθωθεί, τόσο οι δάσκαλοι του όσο και οι γονείς του, θεωρώντας τον τεμπέλη και ανόητο.... **Τα υπόλοιπα στο σπίτι με την πίτσα μας. Σας περιμένουμε !!!**





Οι συνέπειες της αλλοτρίωσης



Δραστηριότητα που μας άρεσε!

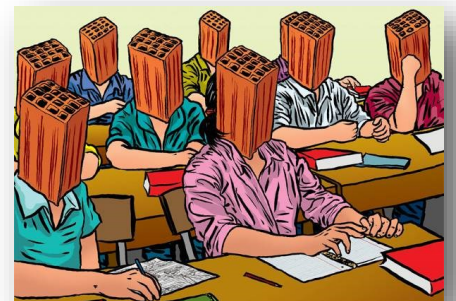


Ενοριακή Νεανική Εστία
Ι. Ν. Αγίων Αναργύρων
Ηλιούπολης
"το Στέκι"

Η «αλλοτρίωση» είναι μία απαξία της σύγχρονης ζωής. Πρόκειται για τη διαδικασία της αποδιοργάνωσης του ατόμου και της κοινωνίας που παρατηρείται στην εποχή μας. Η αλλοτρίωση στον άνθρωπο εκδηλώνεται σαν αποξένωση και απομόνωση από τους άλλους. Η μοναξιά είναι μόνιμος σύντροφος πολλών ανθρώπων. Η μοναξιά και η αλλοτρίωση οδηγεί στην ανία και την πλήξη, ενώ ο σύγχρονος τρόπος ζωής προκαλεί το άγχος και την αγωνία. Η αλλοτρίωση στην κοινωνία εκδηλώνεται σαν αποδιοργάνωση των λειτουργιών και των θεσμών. Η οικογένεια λ.χ. σήμερα διέρχεται κρίση. Η παιδεία δεν προσανατολίζει το νέο άνθρωπο. Οι κοινωνικές ομάδες δεν πλαισιώνουν δη-

μιουργικά τα μέλη τους. Ακόμη και η θρησκευτική λειτουργία παρουσιάζει αρρυθμία και στατικότητα. Η έσχατη εκδήλωση της κοινωνικής αποδιοργάνωσης είναι η βία και η εγκληματικότητα. Η αποπροσωποποίηση του ανθρώπου, η κρίση των κοινωνικών δεσμών, η βία και η εγκληματικότητα, η έκλυση των ηθών, η αδίστακτη μεταχείριση των ασθενέστερων ομάδων, όλα αυτά συνθέτουν τον μαυροπίνακα της σύγχρονης αλλοτρίωσης. Το τραγικό αυτό σημείο της εποχής μας είναι η συνέπεια της αλλοτρίωσης του ανθρώπου από τον Θεό. Ο σύγχρονος άνθρωπος εξήτησε την ευτυχία του μακριά από τον Θεό και αντί της

ευτυχίας βρήκε την αλλοτρίωση και τη μοναξιά. Να μπορούσε τουλάχιστον να συναισθανθεί την πλάνη του θα ήταν σωτήριο. Όταν ο άσωτος υιός ένοιωσε την πλάνη του, βρήκε τον τρόπο και τη δύναμη να υπερνικήσει τη μοναξιά του επιστρέφοντας στο πατρικό σπίτι. Ο σύγχρονος άνθρωπος πρέπει να συνειδητοποιήσει την αποστασία του από τον Θεό, τότε θα απαλλαγεί από τα πολλά δεινά του και θα ξεπεράσει την αλλοτρίωση και τη μοναξιά του.



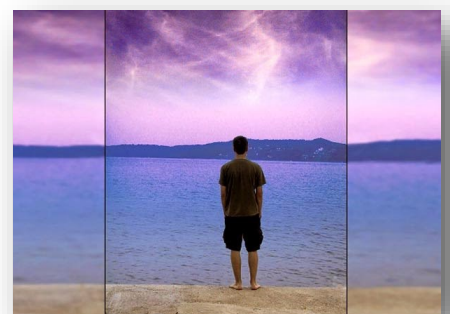
Σωτήρης Χ.
Φοιτητής Θεολογίας

Νέοι χωρίς ελπίδα;

Σήμερα έχουμε μία γενιά που ζει χωρίς ελπίδα. Τη σκοτώσαμε εμείς στις ψυχές των νέων, γι' αυτό ζουν σ' ένα κλίμα απογοήτευσης για το μέλλον και προτιμούν να μην το σκέπτονται. Οι νέοι μας βρίσκονται σήμερα σε μία πραγματικότητα που δεν είναι υπεύθυνοι γι' αυτήν, αλλά της επιβλήθηκε από τους μεγαλύτερους. Η κατάσταση αυτή έχει θέσει αξεπέραστους φραγμούς στην πορεία τους. Έτσι απογοητεύονται και οδηγούνται στην αδιαφορία και τον μαρασμό. Οι τρόποι εξόντωσης της ανθρωπότητας έχουν κέντρο τους νέους ανθρώπους που οδηγούνται στα πεδία των σφαιρών για τα συμφέροντα των δυνατών και δυναστών. Αυτό αποτελεί μία άλλη αιτία απελπισίας των νέων που τους οδηγεί στην αναρχία και την επαναστατικότητα κατά του κατεστημένου. Μετά ο συστηματικός πόλεμος για το ξερίζωμα από την ψυχή τους κάθε πνευματικού στηρίγματος, η αθέτηση και καταπάτηση από τους μεγαλύτερους και υπεύθυνους κάθε αξιοπρέπειας, τιμής και αρχών, η ασύστολη ψευδολογία, η υποκρισία και η απάτη, έχουν γί-

νει κανόνας ζωής, όλα αυτά σκοτώνουν την ψυχή τους και κυρίως νεκρώνουν την πίστη τους στον Θεό. Μέσα σ' αυτό λοιπόν το σκοτάδι και το χάος πώς είναι δυνατό να μην απογοητευθούν και απελπιστούν. Δεν τους μένει τίποτε άλλο παρά η καταφυγή σε ψεύτικους παραδείσους που πωλούν ασύστολα οι έμποροι των ελπίδων. Σ' αυτόν τον κόσμο οδηγούν σκόπιμα τους νέους μας για να μην υπάρχει καμία αντίσταση στην υποδούλωση αυτού του ευλογημένου τόπου. Και το ερώτημα: ποιός και πώς θα βγάλει τους νέους μας απ' αυτό το χάος και τα αδιέξοδα και θα τους δώσει φως και ελπίδα; Μήπως ανησυχούν σοβαρά οι ηγεσίες του τόπου μας; Αλλά αυτοί είναι κυρίως υπεύθυνοι. Εκείνο που χρειάζεται είναι μία βαθιά τομή και αλλαγή πορείας που στη γλώσσα της Εκκλησίας λέγεται μετάνοια. Να δώσουν πρώτοι αυτοί τα παράδειγμα της μεταστροφής και ν' αφήσουν τα παχιά λόγια και τις ωραιολογίες. Αυτό πολύ θα το ευχόμαστε, όσο και αν φαίνεται παράξενο, γιατί αυτό αποτελεί και την μοναδική και σωτήρια λύση. Δυστυχώς πρέπει με ειλικρίνεια να ομολογήσουμε, ότι

όλοι είμαστε υπεύθυνοι για το κακό που υπάρχει γύρω μας, γι' αυτό και όλοι μας μπορούμε να εργασθούμε για ν' αναστηθεί η ελπίδα στις απελπισμένες καρδιές των νέων. Ν' αλλάξουν τα συστήματα ζωής που μας επιβάλλουν οι ξένοι δυνάστες και οι σκοτεινές δυνάμεις που διαφεντεύουν τον κόσμο και τον τόπο μας. Να επιχειρήσουμε ν' αλλάξουμε την αρρωστημένη εικόνα της δημόσιας και προσωπικής μας ζωής, να γίνουμε περισσότερο αληθινοί, τίμιοι άνθρωποι με τον εαυτό μας, τον συνάνθρωπο και προπαντός τίμιοι με τον Θεόν.



Χρήστος Νικολάου

Πρωτοβουλία
πρόγραμμα για την πρόληψη της ενδοοικογενειακής βίας

210-2023568

Γραμμή ευαισθητοποίησης & ενημέρωσης για ζητήματα ενδοοικογενειακής βίας

Πρόγραμμα για την πρόληψη της ενδοοικογενειακής βίας

Δευτέρα-Πέμπτη 9.00-17.00
210 2023568



Οι αρετές του χώρου της καρδιάς: η συγχώρηση

Οι αρετές του χώρου της καρδιάς: η συγχώρηση

...Η πρώτη αρετή σχετίζεται με το άνοιγμα της καρδιάς μας, την αύξηση της χωρητικότητάς της. Είναι ανάγκη να χωρούν μέσα μας οι άλλοι, να χωρούν τα ελαττώματά τους, να χωρούν τα όσα έχουν κάνει εις βάρος μας, ακόμη και οι δικαιολογίες τους, έστω κι αν δεν μας φαίνονται και τόσο επαρκείς ή αληθινές. Να μπορεί να χωρέσει κάθε αδυναμία τους. Να μπορεί να χωρέσει η ενοχλητικότητά τους, η αδυναμία μας να τους καταλάβουμε και η δυσκολία που φυσικά μας προκαλούν. Κάνουμε τόση πάλη πολλές φορές να δεχθούμε τους άλλους όπως είναι! Διότι έχουμε την απαίτηση να είναι όπως εμείς θέλουμε. Αυτό όμως δεν γίνεται. Κάτι κακό μας κάνουν συνειδητά ή ασυνείδητα. Κάποια παράξενη συνήθεια έχουν. Ενδεχομένως κάποιους τρόπους διαφορετικής αγωγής από τους δικούς μας, κάποιες εξωτερικές συνήθειες που δεν μας ταιριάζουν, κάποιες αδυναμίες, κάποιες εκφράσεις της

πεπτωκίας, της περασμένης αμαρτωλής φύσης του ανθρώπου έχουν κι αυτοί, όπως αναντίρρητα έχουμε κι εμείς. Μας καλεί λοιπόν ο Θεός να ανοίξουμε την καρδιά μας και να βάλουμε μέσα τους συνανθρώπους μας όπως είναι, να τους αγαπήσουμε σαν αδελφούς μας. Τα αδέρφια δεν αγαπιούνται γιατί είναι καλά. Αγαπιούνται γιατί είναι αδέρφια, μέτοχοι της ίδιας φύσεως, των ίδιων χαρακτηριστικών, της ίδιας κληρονομικότητας. Κι εμείς έχουμε την ίδια κληρονομικότητα, έχουμε τις ίδιες αμαρτίες, τα ίδια χαρακτηριστικά της σφραγίδας του πεσμένου ανθρώπου. Αλλά έχουμε επίσης τα ίδια χαρακτηριστικά που μας δίνει η κολυμβήθρα του αγίου Βαπτίσματος. Τα χαρακτηριστικά της δυνατότητας να προσέλθουμε και να προσεγγίσουμε τη Χάρι του Θεού. Μας προτρέπει λοιπόν και η Εκκλησία, πριν αρχίσουμε τον αγώνα, πριν προσέλθουμε στα μυστήρια, πριν γευθούμε τη χαρά της Αναστάσεως, πριν κάνουμε οποιοδήποτε άλλο βήμα, να

ανοίξουμε την καρδιά μας και να βάλουμε μέσα τους αδελφούς μας. Να ξεχάσουμε αυτά που μας έχουν κάνει, να αφήσουμε κάθε πικρία, να σβήσουμε κάθε αρνητικό απόηχο από την καρδιά μας. Το πρώτο βήμα, συνεπώς, και η πρώτη αρετή είναι αυτή που όλοι ξέρουμε πόσο εύκολη είναι στον ορισμό της και πόσο δύσκολη στη πρακτική της: είναι η αρετή της συγχωρήσεως. Πρέπει να αγιάσουμε τον χώρο. Και για να γίνει αυτό, πρέπει να αγιάσουμε τον δικό μας καρδιακό χώρο, τον χώρο της ανθρώπινης υποστάσεώς μας, αυτόν, που ενώ είναι προορισμένος να λειτουργεί ως χώρος του προσώπου μας, στον οποίον να εκφράζεται και να αναπαύεται ο Θεός, συνήθως παρουσιάζεται ως χώρος του εγώ μας, ο οποίος κυριαρχείται από τα πάθη της φιλαυτίας μας. Το πρώτο βήμα για να αγιασθεί ο χώρος της ψυχής μας είναι να δεχθούμε τους άλλους μέσα μας...

Από το βιβλίο: «ΝΙΚΟΛΑΟΥ Μητροπολίτου Μεσογαίας και Λαυρεωτικής, Από το καθ' ημέραν στο καθ' ομοίωσιν» Εκδόσεις: Εν πλω

Μαρία Σ.



Διαβάσαμε και μας άρεσε!



«ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΠΩΛΕΙΟ», μετάφραση Μαρία Καρβέλα-Σμυρνωτάκη, εκδόσεις ΣΜΥΡΝΙΩΤΑΚΗ

Η Προσευχή.

«...Η προσευχή είναι φύλακας της σωφροσύνης, χαλιναγωγεί τον θυμό, καταστέλλει την υπερηφάνεια, καθαρίζει από τη μνησικακία, διώχνει το φθόνο, καταργεί την αδικία, επανορθώνει την ασέβεια. Η προσευχή είναι δύναμη των σωμάτων, φέρνει χαρά στο σπίτι, χορηγεί ευνομία στην πόλη, παρέχει ισχύ στην εξουσία, δίνει νίκη κατά την διάρκεια του πολέμου, εξασφαλίζει την ειρήνη, ξαναενώνει τους χωρισμένους, διατηρεί στη θέση τους ενωμένους. Η προσευχή είναι το επισφράγισμα της παρθενίας, η πιστότητα του γάμου, όπλο στους οδοιπόρους, φύλακας όσων κοιμούνται, θάρρος των ξύπνιων, στους γεωργούς φέρνει την

ευφορία, στους ναυτιλλόμενους χαρίζει τη σωτηρία.

Η προσευχή γίνεται συνήγορος των δικαζομένων, ελευθερία των φυλακισμένων, παρηγοριά των λυπημένων, χαρά για τους χαρούμενους, παρηγοριά στους πενθούντες, δόξα γι' αυτούς που έρχονται σε γάμο, γιορτή στα γενέθλια, σάβανο σ' αυτούς που πεθαίνουν.

Η προσευχή είναι συνομιλία με τον Θεό, θεωρία των αοράτων, πληροφόρηση για όσα επιθυμούμε, ομοτιμία με τους αγγέλους, προκοπή στα καλά έργα, αποτροπή από τα κακά, διόρθωση για κείνους που αμαρτάνουν, απόλαυση των παρόντων αγαθών, υπόσταση των αγαθών του μέλλοντος.

Η προσευχή μετέβαλε για τον

Ιωνά σε σπίτι το κήτος, επανέφερε στη ζωή τον Εζεκία από αυτές τις πύλες του θανάτου. Για χάρη των τριών νέων μετέστρεψε τη φλόγα της καμίνου σε δροσερή αύρα και για τους Ισραηλίτες κέρδισε νίκη κατά των Αμαληκιτών. Και κοντά σ' αυτά μπορείς να βρεις αμέτρητα παραδείγματα από εκείνα που έχουν γίνει κι από τα οποία φαίνεται καθαρά πως κανένα από όσα θεωρούνται πολύτιμα στη ζωή δεν είναι ανώτερο από την προσευχή.

Επειδή είναι πολλά και κάθε είδους τα αγαθά που μας έδωσε η θεία χάρη, αυτό το ένα έχουμε να ανταποδώσουμε για όσα λάβαμε, δηλαδή να πληρώνουμε τον Ευεργέτη με την προσευχή και με την ευχαριστία...».

Αγ. Γρηγορίου Νύσσης

Παναγιώτης Κ.

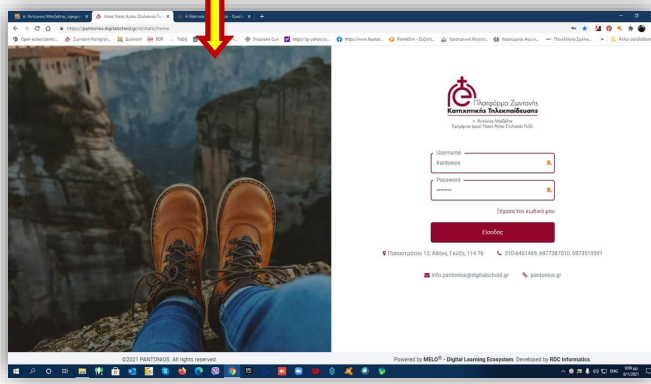




<https://pantonios.digitalschool.gr/>

Πλατφόρμα Σύγχρονης Κατηχητικής Τηλεκπαίδευσης

κλικ στην εικόνα



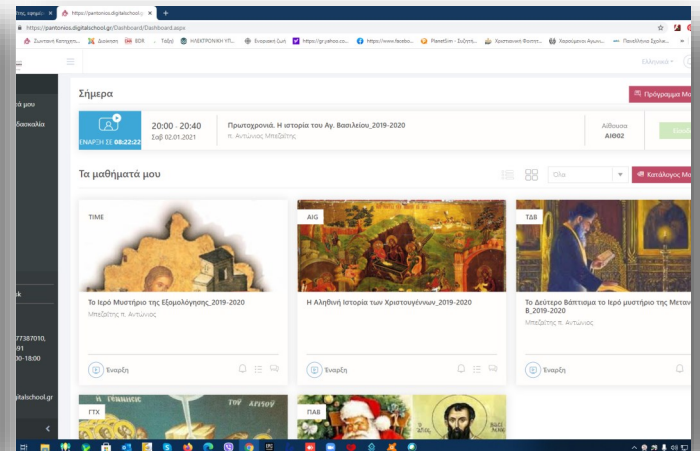
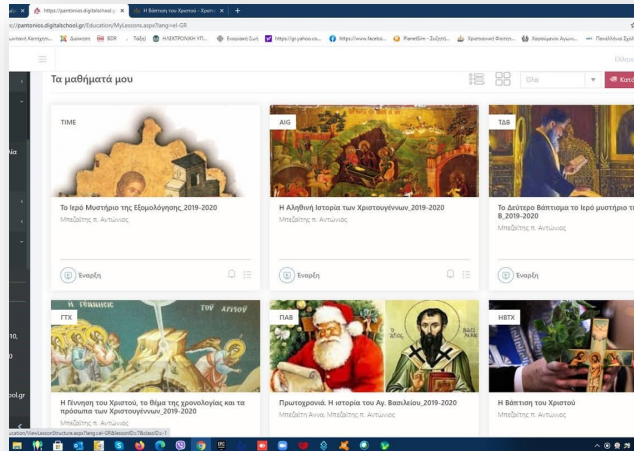
Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη" (Ματθ. 28,19), αυτός είναι ο λόγος του Κυρίου προς τους μαθητές Του. Αυτός ο λόγος αποτελεί πρόσκληση και πρόκληση για τους σημερινούς ποιμένες και εργάτες του Ευαγγελίου. Δεν νοείται η παρουσία της Ορθόδοξης Εκκλησίας χωρίς το ποιμαντικό της έργο, με το οποίο αφ' ενός φροντίζει για τις ψυχές των μελών Της και αφ' ετέρου ενδιαφέρεται για τη νοηματοδότηση της ζωής τους, τη θεραπεία της κτιστής φύσης τους και τη διασφάλιση των όρων της σωτηρίας τους από την αλλοτρίωση, τη φθορά και το θάνατο. Μέρος αυτού του έργου και μάλιστα σημαντικότερο αφορά τη νεότητα. Σας καλωσορίζουμε λοιπόν στην Κατηχητική Πλατφόρμα Τηλεκπαίδευσης του π. Αντωνίου Μπεζαΐτη Εφημερίου Ιερού Ναού Αγίου Στυλιανού Γκύζη.

πρεσβ. Αντώνιος Αρ. Μπεζαΐτης
Εφημέριος Ιερού Ναού Αγίου
Στυλιανού Γκύζη
Συνεργάτης Ιδρύματος Νεότητας
και Οικογένειας
Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών
2106401469 / 6977387010
antoniosbezaz@yahoo.gr
Τεχνική Επιμέλεια: Σπυριδούλα
Άννα Μπεζαΐτη - πρεσβυτέρα
annabezaiti@yahoo.gr
Επιμέλεια Κειμένων: Ομάδα Νέων
και Πνευματικών Τέκνων
ISSN:2732-8953

«Εγώ... Εσύ... ο ΧΡΙΣΤΟΣ...
και η καθημερινότητά μας»

www.pantonios.gr

κάνε κλικ στον σύνδεσμο



Αντέχει η πίστη στους νέους !

Το 77,3 % των νέων ανθρώπων (ηλικία 17-24 ετών) στην Ελλάδα πιστεύουν στον Θεό, ενώ περίπου 1 στους 2 εκκλησιάζεται τουλάχιστον μία φορά τον μήνα αναφέρει πρόσφατη μεγάλη έρευνα της κοινής γνώμης (εταιρεία διαNEΟσις), η οποία δημοσιεύθηκε σε κυριακάτικη εφημερίδα!

Παρά την εκτεταμένη αθεϊστική και αντιεκκλησιαστική προπαγάνδα σε πολλαπλά επίπεδα, παρά την διαρκή αποχριστιανοποίηση της Ευρώπης, πέρα από το γεγονός ότι η Εκκλησία στην πατρίδα μας δεν προσπαθεί με όλες της τις δυνάμεις να δώσει επαρκή μαρτυρία περί της πίστewς (κι αυτό φαίνεται από την ουσιαστική απουσία προβολής εκκλησιαστικών θέσεων στα τρέχοντα ζητήματα, αλλά και στις ευρύτερες δοκιμασίες της κοινωνίας), μία πολύ μεγάλη μερίδα νέων δεν διστάζει να δηλώσει ότι πιστεύει στον Θεό και δεν αντιμετωπίζει ως γραφικότητα τον εκκλησιασμό. Οι νέοι κρατούν την παράδοση στην καρδιά τους, ενώ δεν φαίνεται να είναι τόσο «χαλασμένοι» όσο νομίζουμε. Η πίστη τους δίνει νόημα. Αρκετοί από αυτούς νηστεύουν, προσεύχονται, και όχι μόνο στα δύσκολα, κρατάνε ζωντανή την ελπίδα στον Θεό και παρότι έχουν αναζητήσεις και αμφιβολίες, όντας κάποτε και ακαθοδήγητοι και χωρίς συμπαράσταση και όχι μόνο εξαιτίας δικής τους επιλογής, συνεχίζουν πιστεύοντας.

Δεν είναι μόνο ένας προϊόν συντηρητισμού

της κοινωνίας που τους επηρεάζει. Είναι και το γεγονός ότι ενώ οι νέοι χρησιμοποιούν όλα τα τεχνολογικά επιτεύγματα του πολιτισμού μας, αποδέχονται κάποιες από τις αξίες που αυτός διαμορφώνει (για παράδειγμα δεν ενοχλούνται σε ποσοστό 51% με πιθανούς γάμους ομοφύλων ζευγαριών), εντούτοις μέσα τους δεν αισθάνονται ότι έχουν απορρίψει τον υπαρξιακό προσανατολισμό της ζωής. Σε αντίθεση με την Ευρώπη, όπου οι άνθρωποι ζούνε ευχαριστημένοι με την ασφάλεια που το χρήμα και η τεχνολογία τους παρέχει, αλλά και με έναν ρυθμό ζωής στον οποίο δεν χωρά ο Θεός, στην πατρίδα μας ένα από τα κλειδιά της ζωής είναι οι γιορτές, διά των οποίων οι άνθρωποι ερχόμαστε κοντά στην Εκκλησία και την πίστη.

Το παγκοσμιοποιημένο σύστημα επιχειρεί να μας πείσει ότι «εδώ είναι ο παράδεισος και η κόλαση», ότι δεν υπάρχει αιωνιότητα και επομένως, δεν υπάρχει ο Θεός ή δεν Τον χρειαζόμαστε. Μέσα μας όμως κρατάμε την ελπίδα και την βεβαιότητα ότι έχουμε αθάνατη ψυχή. Έχουμε ιστορία, παράδοση και πολιτισμό που έχουν αξία. Ότι ακόμη κι αν η Εκκλησία δεν μπορεί να ακολουθήσει τον σύγχρονο τρόπο και να μιλήσει με σύγχρονο λόγο, παραμένει η καταφυγή μας. Ότι όσο εγωκεντρικοί κι αν τείνουμε να γίνουμε, το ίχνος της αγάπης παραμένει εντός μας. Ότι τελικά έχουμε σκοπό ύπαρξης που δεν σταματά στο «νυν», αλλά θέλει το «αεί».

Η έρευνα αυτή, όπως και άλλες αντίστοιχες,

δεν γνωρίζουμε πόσο θα αξιοποιηθούν από την θεσμική Εκκλησία. Είναι ένα εργαλείο ελπίδας, αλλά θα έπρεπε να λειτουργήσει και ως μία αφορμή αφύπνισης. Η Εκκλησία μπορεί να ξαναδώσει το αίσθημα του ανήκειν διά του κοινοτικού τρόπου ζωής. Εκεί όπου το «Δι' ευχών» της λειτουργίας δεν είναι το τέλος, αλλά η ευκαιρία για συνέχεια συνάντησης. Εκεί όπου ο νέος μπορεί να βρει ευκαιρίες διαφορετικής ενεργοποίησης, αγάπης, δημιουργικότητας, εξόδου από την συνήθεια της καθημερινότητας. Μία παρέα και ανθρώπους που θα τον ακούνε και θα προσπαθούν να τον καταλάβουν. Σίγουρα να τον αγαπήσουν. Αυτός ο τρόπος δεν έρχεται πάντως μέσα από την παθητικότητα και την αυτάρκεια. Είναι καιρός!



Ανδρέας Ξ. (δημοσιογράφος)